

Харуки Мураками „1Q84, книга 3“

– Питам се дали няма да можете да минете без пушене, господин Ушикава – каза по-ниският мъж.

Ушикава впери поглед първо в седналия от другата страна на бюрото човек, после в цигарата „Севън Старс“ между пръстите си. Още не я бе запалил.

– Много ще съм ви благодарен – добави онзи с неизменна любезност.

Ушикава гледаше озадачено, сякаш се чудеше как изобщо е попаднала между пръстите му тази цигара.

– Извинете ме. Няма да паля. Просто съм я извадил по навик.

Брадичката на мъжа помръдна може би със сантиметър нагоре-надолу, но погледът му не престана да приковава очите на Ушикава. А Ушикава върна цигарата в кутията, а кутията в чекмеджето на бюрото.

По-високият от двамата, онзи с конската опашка, така леко се бе облегнал на рамката на вратата, че не можеше да се каже със сигурност дали наистина я опира. Гледаше Ушикава така, както се гледа петно на стената. *Ама че гадна двойка*, рече си Ушикава. За трети път се срещаше с тях, а чувството не отслабваше.

В тесния офис на Ушикава имаше само едно бюро, зад което седеше по-ниският мъж, остриган нула номер. И само той от двамата говореше; Конската опашка не продумваше и дума. Стоеше абсолютно неподвижен, като каменните песове пред входа на шинтоистките храмове, и не снемаше очи от Ушикава.

– Три седмици изтекоха – отбеляза Нула номер.

Ушикава взе настолния календар, погледна написаното и кимна:

– Съвършено правилно. Точно три седмици са изминали от последната ни среща.

– А през това време не сте ни докладвали нито веднъж. Както вече ви уведомих, господин Ушикава, всеки миг е скъпоценен. Нямаме време за губене.

– Напълно ви разбирам – отвърна Ушикава, докато си играеше със златната си запалка, явяваща се заместител на цигарата. – Време за губене няма. Това ми е пределно ясно.

Нула номер го изчака да продължи.

– Проблемът ми – рече Ушикава – е, че не обичам да докладвам на пресекулки: по малко отгук, по малко оттам. Предпочитам да изчакам, докато ми стане ясна цялостната картина, докато нещата си дойдат по местата и мога да прозра какво се крие зад тях. Половинчатите представи могат само да сътворят неприятности. Може да ви звучи егоистично, но това е начинът, по който работя.

Нула номер го наблюдаваше хладнокръвно. На Ушикава му бе ясно, че онзи не го брой за нищо, но фактът всъщност не го притесняваше ни най-малко. Доколкото можеше да си спомни, никому никога не бе правил добро впечатление. И беше свикнал с това. Никога не бе получавал обич от своите родители, братя и сестри, нито от своите учители и съученици. Същото важеше и за съпругата и собствените му деца. Виж, ако някой го *хареса*, тогава *наистина* ще вземе да се разтревожи. Обратното изобщо не го вълнуваше.

– Бихме желали да уважим вашия начин на работа, господин Ушикава. И мога да заявя, че досега сме успявали.

Досега. Но нещата в момента стоят другояче. Съжалявам, но този път не можем да си позволим лукса да чакаме, докато съберем всички факти.

– Разбирам ви – рече Ушикава, – но в същото време се съмнявам, че само мен сте ме чакали да се свържа с вас.

Нима не сте предприели и собствено разследване?

Нула номер не отговори. Устните му си останаха стиснати в права хоризонтална линия и изражението на лицето му нищо не издаваше. Но Ушикава все пак усети, че е съвсем близо до истината. През последните три седмици организацията им също се бе впуснала да търси въпросната жена, макар да използваша друга тактика, различна от тази на Ушикава. Но явно нищо не бяха открили и това обясняваше присъствието им в офиса му.

– „Крадеца само друг крадец може го хвана“ – разпери широко ръце Ушикава, сякаш им споделяше някаква обаятелна тайна. – От него нищичко няма да съумееш да скриеш. Знам, че не съм красавец, но пък притежавам великолепен нос. Който може да върви и по най-слабата следа докрай. Понеже и самият аз съм крадец. Кое то пък ми налага да върша нещата така, както аз си знам, с моето си темпо.

Напълно разбирам, че времето тече, но се налага да ви помоля да поизчакате още малко. Апелирам към търпението ви, за да не допуснем евентуален пълен провал.

Ушикава продължаваше да си играе със запалката.

Нула номер наблюдаваше търпеливо движенията му, после вдигна поглед:

– Ще ви бъда благодарен, ако ми съобщите какво сте установили дотук, независимо от непълнотата на фактите.

Отчитам вашия специфичен метод на работа, но много ще загазим, ако не отнеса нещо конкретно на началниците ми.

А ми се струва, че и самият вие, господин Ушикава, сте в едно не особено благоприятно положение.

Тя младежи наистина яко са го закъсали, мина му през ум на Ушикава. Като специалисти по бойни изкуства са им поверили охраната на Вожда. А някой да вземе да го убие под носа им. Не че има доказателства, че е бил убит – нито един от членуващите в сектата лекари не е успял да открие външни наранявания. Но пък и медицинското им оборудване надали е било кой знае колко добро.

Пък и те са били принудени да бързат. Ако бяха възложили законна пълна аутопсия на специалист патолог, можели са да открият и съмнителни признаци, но сега вече е късно. От трупа са се отървали потайно в рамките на селището на Сакигаке.

Но така или иначе, двамата охранители не са успели да опазят своя Вожд и положението им в сектата е доста нестабилно. Затова сега имат задачата да открият жената, която буквално се е изпарила във въздуха. Наредили са им да не оставят нито един камък необърнат и да я спипат. Засега обаче ръцете им са празни. Обучавали са ги за бодигардове, а не за издирване на изчезнали лица.

– Влизам ви в положението, поради което ще ви кажа някои от нещата, които съм установил дотук – отвърна Ушикава. – Не всичко, а само отчасти.

Нула номер остана загледан още известно време в него с присвити очи, преди да кимне:

– Чудесно. И ние се сдобихме с известни подробности, които може вече да са ви известни, а може и да не са.

Най-добре ще е да си споделим взаимно всички събрани сведения.

Ушикава остави запалката и разпери пръсти върху бюрото.

– Отправили сте покана към младата жена, Аоаме, да посети определен апартамент в хотел „Окура“, за да помогне на Вожда да отпусне мускулатурата си, като го подложи на поредица от упражнения за стречинг. Това става в началото на септември, в онази септемврийска вечер с ужасната гръмотевична буря. Аоаме го подлага на процедурите в отделна стая в продължение на около час, след което оставя Вожда да спи и си тръгва. Казва ви да го оставите да преспи два часа и вие изпълнявате нареждането ѝ. Но Вожда не е спял. А е бил вече мъртъв. Външни наранявания няма, изглежда като да е прекарал инфаркт. Непосредствено след това жената изчезва.

Предварително е опразнила апартамента си. Там няма нищо. На следващия ден в спортния клуб получават и молбата ѝ за напускане. По всичко личи, че се следва някакъв предварително набелязан план. И неизбежният извод, който се налага, е, че Вожда е убит от въпросната госпожица Аоаме.

Нула номер кимна. Всичко дотук му звучеше напълно точно.

– И вашата цел е да установите какво точно е станало – добави Ушикава. – На всяка цена сте длъжни да хванете тази жена.

– Ако тази Аоаме наистина е убила Вожда, трябва да разберем защо го е сторила и кой стои зад нея.

Ушикава огледа разперените върху бюрото му свои десет пръста, сякаш представляваха любопитна невиждана дотогава вещ. После вдигна глава и срещна погледа на седящия насреща му.

– Вече сте проучили семейното минало на Аоаме, нали така? Цялото ѝ семейство са предани последователи на „Свидетелите“. Родителите ѝ са все още доста активни и продължават да обикалят от врата на врата да вербуват нови членове. По-големият ѝ брат, тридесет и четири годишен, работи в управлението на сектата в Одавара. Женен е, с две деца. И жена му е силно вярващ член на „Свидетелите“. От цялото семейство единствено Аоаме е напуснала сектата – те я наричат „вероотстъпничка“ – и на практика е отлъчена и от семейството. Не открих никакви улики да са контактували помежду си през последните двадесетина години. Изключено е според мен те да я крият. Прекъснала е всичките си връзки с тях, когато е била на единадесет, и оттогава живее, общо взето, самостоятелно. Била е известно време у вуйчо си, но откакто влиза в гимназията, става на практика независима. Доста впечатляващо постижение. Очевидно е крайно волева жена.

Нула номер не каза нищо. Най-вероятно всичко това му бе вече известно.

– За участие на „Свидетелите“ и дума не може да става – продължи Ушикава. – Те са прочути със своя пацифизъм, с това, че се придържат строго към принципите на несъпротива. Няма начин самата им организация да е целяла да отнеме живота на Вожда. По този въпрос смятам, че спор няма.

Нула номер кимна.

– И аз съм убеден, че „Свидетелите“ нямат нищо общо.

Но за всеки случай разговаряхме и с брата на Аоаме.

Взехме *всички необходими предпазни мерки*. Но и той нищо не можа да ни каже.

– Надявам се, под „всички необходими предпазни мерки“ да не се разбира, че сте му вадили ноктите?

Нула номер остави въпроса му без отговор.

– Не се нервирайте, де! – рече Ушикава – Шегувам се. Убеден съм, че и брат ѝ е нямал представа какво прави и къде се намира тя. Макар по рождение и аз да съм пацифист и никога да не прибягвам до подобни силови методи, стигнах до същото заключение. Между Аоаме и семейството ѝ, съответно „Свидетелите“, не съществува абсолютно никаква връзка. От друга страна, изключено е да е организирала подобен акт сам-сама. Нещата са били най-внимателно подредени и тя само е следвала определен план. А и самото ѝ изчезване е доста впечатляващо.

Подобно нещо не може да стане без солидна помощ отстрани и щедро финансиране. Явно зад нея стои някой – или някаква организация – който е имал интерес от смъртта на Вожда. И целият заговор е планиран от този човек или хора. Съгласен ли сте?

Нула номер кимна:

– В основни линии, да.

– Но нищо не ни подсказва за какъв род организация става дума – каза Ушикава.
– Предполагам, че сте проучили и нейните приятели и познати?

Нула номер кимна безмълвно.

– И... оставете ме да позная... не сте открили никакви приятелски връзки – допълни Ушикава. – Нито приятелки, нито гаджета. Общувала е с неколцина колеги по работа, но извън работното си място не е излизала с никого. Аз поне не успях да установя каквито и да било тесни взаимоотношения с когото и да било. Как можем да си обясним подобен факт? Млада, здрава, добре изглеждаща жена.

Ушикава хвърли поглед на Конската опашка, сякаш замръзнал във времето и в рамката на вратата. Лицето му поначало си беше безизразно, така че място за промяна нямаше. *Тоя човек има ли си изобщо име? Не бих се изненадал, ако се окаже, че няма,* помисли си Ушикава.

– Вие двамата сте единствените, които са виждали госпожица Аоаме – каза Ушикава. – Е, как мислите? Да сте забелязали нещо особено у нея?

Нула номер поклати леко глава:

– Както сам отбелязахте, тя е доста привлекателна млада жена. Не красавица, по която мъжете ще си изкривят вратовете обаче. А много тиха, спокойна личност. Много уверена в способностите си като физиотерапевт. Но нищо друго не ни се наби на очи. Даже бих отбелязал като странен факта колко малко ни впечатли външността ѝ. На практика лицето ѝ почти не си го спомням.

Ушикава пак погледна Конската опашка до вратата.

Дали не желае нещо да добави? Онзи обаче нямаше вид на човек, възнамеряващ да си отвори устата.

Ушикава пак се обърна към Нула номер:

– Проверихте ли разпечатката от телефонната ѝ сметка за последните няколко месеца?

– Още не сме – завъртя глава Нула номер.

– А би трябвало – засмя се Ушикава. – Наистина си заслужава да я проверите. На кого ли не звънят хората и откъде ли не ги търсят. От разпечатката на телефонната сметка можете да добиете добра представа за живота на съответния човек. И госпожица Аоаме не прави никакво изключение. Никак не е лесно да се добереш до такава лична сметка, но не е и невъзможно. „Крадеца само друг крадец може го хвана“, нали разбирате?

Нула номер мълчеше и го чакаше да продължи.

– Та докато преглеждах сметката на госпожица Аоаме, наяве излязоха следните факти. Първо, тя не обича да говори по телефона, за разлика от почти всички останали жени. Разговорите ѝ поначало не са много, а и тези, които е провела, са били съвсем кратки. От време на време се случва и по някой по-дълъг разговор, но такива са по-скоро изключения. Повечето пъти е звъняла в работата си, но тъй като половината време работи и на свободни начала, провеждала е и разговори свързани с частната ѝ практика. Тоест уреждала си е домашни посещения директно с клиентите си, без да използва услугите на спортния клуб.

Разговорите ѝ от този род са доста, но нито един не ми се стори подозрителен.

Ушикава направи пауза и докато оглеждаше пожълтелите си от никотина пръсти, си мислеше за цигара. Запали една въображаема цигара, пое въображаемия дим и го изпусна.

– Има обаче и две изключения – две обаждания до полицията. Не на спешния номер 911, а до управлението на уличното движение в участъка в Шинджуку. А и оттам са я търсили няколко пъти. Тя обаче не шофира, а и надали някой на полицейска заплата би могъл да си позволи частни занимания в скъп спортен клуб. Кое то ме

навежда на мисълта, че е познавала някого, който работи там. Но за кого става дума, не мога да кажа. И още едно нещо не ми дава мира: провела е няколко дълги разговора с неизвестен номер.